

# ≡ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ≡

**I**

**Στὸ σαλόρι**

δὲ λοιπόη

συλλογίεται

Τοὺς λεγμούς τῆς

τοὺς παλιούς τῆς

ἀφιγκοιέται...

**II**

**Μάτια μαῆρα**

χεῖνη λαῦρα

περιμένει

στὸ φιλί τους

στὴν πτοή τους

γητεμένη...

**III**

**Τὸ σαλόνι**

μῆδο ἀπλόνει

Κι' ἀγκαλιάζει

τὴν γλυκάδα

κ' ἐμμοσφάδα

ποῦ φωληάζει

**IV**

στὴρ ἀγρῆ

λευκὴ ψεζή των

Καὶ φαντάζει

δριοστόλιστο

λιμάνι

σᾶν γιορτάζει.

**V**

**Στὸ σαλόρι**

**Εἶνε μόροι**

ἀγηφοῦτε

πῶς βραδνάζει

σκοτεινάζει

λησμοροῦτε

**VI**

Χονσὲς ὥρες

τρελλὲς κόρες

στὸρ χορό των

Χονσοφαίροντες

Καὶ μακραίροντες

τ' ὅρειρο των...

**ΑΘΗΝΑ ΓΕΡΜΑΝΟΥ**

## ≡ ΤΑ ΔΘΗΝΑΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ ≡

Φάρσα καὶ διερέττα. Ιδοὺ τὰ κινηταρχίσαντα κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον θεατρικὰ εἴδη. Τὸ δρᾶμα πάσχει ἀπὸ ἀναιμίαν, ή ἐπιθεώρησις ἀπὸ ἔξαντλησιν. Τὸ κοινὸν δχι καὶ πολὺ πρόθυμον διὰ νὰ πληροῖ τὸ θέατρον πληρῶν 25 δρ. διὰ μίαν θέσιν καὶ 35 διὰ μίαν καρέλιαν.

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἐδόθησαν δύο πρωτότυπα ἔργα μὲ ξενικὰ δνόμιατα. Ἡ «Μαριτάνα» καὶ ἡ «Ντονάτα». τὸ πρῶτον δρᾶμα ἔλαφρόν, τό δεύτερον κοινωνικὸν μὲ «θέσιν».

Ο κ. Ξενόπουλος γράφων θεατρικά ἔργα ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψιν του τοὺς ἥμοιοιοὺς ποῦ θὰ τὰ παίξουν καὶ ἰδίως τὴν κ. Κυβέλην. Είνε δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἔργον του. Δὲν πραγματεύεται θέμα τὸ δόποιον ἀπαιτεῖ μελέτην καὶ ἀναιμένει τις ἀπὸ τὸν συγγραφέα νὰ διοστηρέῃ τὰς ἴδεας του καὶ νὰ δώσῃ μίαν λύσιν ἵκανοποιητικὴν ἢ ἐστω συζητήσιμον. Ἐπροτίμησε νὰ δώσῃ εὐκαιρίαν εἰς τὴν κυρίαν Κυβέλην γὰρ ἐμφανισθῇ εἰς ἓνα ρόλον χαριτωμένον, παιγνιώδη, ἀφελῆ καὶ ἔγραψε μίαν κομεντὶ εἰς τὴν ὁποίαν οὕτε τὰ δραματικὰ στοιχεῖα, οὕτε τὰ κωμικὰ εἶνε ἐπαρκῆ. Μία κόρη πρὸ δωδεκαετίας συνεδέθη μὲ ἓνα Δὸν Ζουάν, ὅστις τὴν ἐγκατέλειπεν ἀφοῦ τὴν κατέστρεψε.

Συνήθης ἱστορία. Είνε τώρα αὗτὸς ὑπανδρευμένος μὲ μίαν ὑπερβολικὰ κουτιὴν γυναικα, ἥ δποια ζητεῖ διὰ τῆς ἐφημερίδος μίαν dame de compagnie. Τυχαίως ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν αὐτὴν ἥ παλαιὰ ἐρωμένη τοῦ ἀνδρός της, ὅστις ἐποφθαμιᾷ καὶ πάλιν τὸ ἐγκαταλευθὲν θήραμα, ἀλλ' αὐτὴ τὸν βασανίζει μὲ τὸν διαβολικώτερον τρόπον καὶ διάν τὸν βλέπει νὰ τὴν ποθεῖ πολ. ἀντὴ διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀφοῦ τὸν κάμνει νὰ ζηλοτυπῇ, νυμφεύεται ἕνα φίλον του.

Ο κ. Ξενόπουλος καὶ εἰς τὸ ἔργον αὗτὸ δεικνύει τὰ γνωστὰ ἥδη ὡς ἐμπείρου θεατρικογράφου προτερήματα εἰς τε τὴν ἀρχιτεκτονικήν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὸν διάλογον. Ενίστε μόνον παρατηροῦνται ἐξεζητημέναι αἱ ἐμφανίσεις καὶ ἀδικαιολόγητοι αἱ ἐξαφανίσεις τῶν προσώπων, ἐπίσης δὲ ἀφύσικος ἥ μὴ ἀναγνώρισις τῆς Μαριτάνας (= Μαριάς) ὑπὸ τοῦ Δημητρίου (τράκη), ὃς καὶ τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας ἡμιποροῦσε κάτι χρησιμότερον νὰ μάθῃ ἥ πολὺ περισσότερα ἄλλως τε γνωρίζουσα ἀπὸ τὴν οἰκοδιδάσκαλον κυρία. Ο ρόλος τοῦ οἰκογενειακοῦ φύλου ἀχρονς καὶ ἀχαρις.

Ημερισβητήμῃ ἀν τὸ ἔργον εἶνε πρωτότυπον ἥ μετάφρασις. Ο κ. Ξενόπουλος μὴ ὅγ ποτὲ